

Sygn. akt III AUa 164/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury i wysokość emerytury

na skutek apelacji T. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 grudnia 2015 r. sygn. akt VIII U 1329/14

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Elżbieta Gawda Jacek Chaciński

III AUa 164/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawczynie T. S. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 30 maja 2014 r. – odmawiającej prawa do emerytury oraz z dnia 4 sierpnia 2014 r. i 10 kwietnia 2015 r.. – przeliczającej wysokość świadczenia.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawczynie T. S. ur. (...) złożyła w dniu

29 marca 2010 r. wniosek o emeryturę i decyzją z dnia 19 kwietnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał świadczenie od dnia 1 marca 2010 r.

Pozwany obliczając wysokość emerytury zgodnie z treścią art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 748) przyjął do ustalenia podstawy wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie z 10 lat kalendarzowych od 2000 roku do 2009 roku, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 149,93 % oraz kwotą bazową 2.716,71 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 32 lata 2 miesiące i 24 dni okresów składkowych i 9 lat 2 miesiące i 14 dni okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła 2.616,91 zł.

Do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 cyt. ustawy organ rentowy przyjął kwotę składek na ubezpieczenie społeczne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego nastąpiła wypłata świadczenia. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury wyniosła 2.115,34 zł.

Świadczenie zostało następnie obliczone stosownie do treści art. 183 cyt. ustawy i wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2010 r. - od 1.03.2010 r. wyniosła 70% emerytury obliczonej na podstawie art.53 tj. kwotę 1.831,84 zł oraz 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 tj. kwotę 634,60zł. Łącznie emerytura została ustalona w kwocie 2.466,44 zł.

Z uwagi na to, że wnioskodawczyni po przyznaniu świadczenia pozostawała w zatrudnieniu, kolejnymi decyzjami z dnia 24.03.2011 r., 29.09.2011r., 17.05.2012 r. i 30.04.2013 r. emerytura podlegała przeliczeniu w oparciu o przepis art. 108 ustawy emerytalnej.

W dniu 16 maja 2014r T. S. złożyła wniosek o przyznanie emerytury, w którym wniosła o przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia z kolejnych 10 lat kalendarzowych od 2004 roku do 2013 roku. Ponadto na podstawie art. 55 cyt. ustawy złożyła wniosek o obliczenie nowej emerytury na zasadach przewidzianych w art. 26 cyt. ustawy, jeżeli okaże się wyższa od emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 cyt. ustawy. W rozpatrzeniu tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 30 maja 2014 r.

W dniu 29 lipca 2014 r. T. S. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury w związku z przepracowaniem okresu po przyznaniu świadczenia w zakresie doliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia, doliczenia zaewidencjonowanych przez ZUS składek na ubezpieczenie emerytalne, przeliczenia podstawy wymiaru według najkorzystniejszego wariantu. Do wniosku dołączyła zaświadczenie Politechniki L. potwierdzające zatrudnienie od 1.07.2011 r. do 30.09.2015 r. w wymiarze pełnego etatu oraz świadectwo pracy z Wyższej Szkoły (...) w Z., z którego wynikało, że była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy od 1.09.2011 r. do 28.08.2014 r. W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 4 sierpnia 2014 r.

W dniu 31 marca 2015 r. T. S. złożyła kolejny wniosek, w którym domagała się przeliczenia emerytury, gdyż od przyznania emerytury w 2010 roku nieprzerwanie pracuje w Politechnice L. w L.. Do wniosku dołączyła zaświadczenie wystawione przez pracodawcę z dnia 26.03.2015 r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za rok 2014. Po rozpatrzeniu tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 10 kwietnia 2015 r.

Powyższy stan faktyczny jest niesporny i został ustalony na podstawie dokumentacji zawartej w aktach ZUS.

W oparciu o poczynię ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołań

i zważył, że istota sporu sprowadza się do oceny czy organ rentowy wydając zaskarżone decyzje w ustalonym stanie faktycznym, zastosował właściwe normy prawne wynikające ze stosownych regulacji cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z art. 24 ust 1 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl art. 183 ust. 1 i 2 cyt. ustawy emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2010, wynosi:

1) 70% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Wnioskodawczyni ur. (...) po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, złożyła wniosek o emeryturę w dniu 29 marca 2010 r. Organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę od 1 marca 2010 r. i stosownie do wskazanych przepisów obliczył wysokość emerytury wnioskodawczyni w myśl art. 53 który stanowi, że emerytura wynosi:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Podstawa wymiaru emerytury ustalana została na podstawie art. 15 cyt. ustawy w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych lat 10 kalendarzowych od 2000 roku do 2009 roku.

Ponadto emerytura została obliczona w myśl art. 26. Zgodnie z uregulowaniem zawartym w tym przepisie emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z art. 183 tj. w kwocie odpowiadającej 70% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 cyt. ustawy oraz 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 cyt. ustawy.

Sąd Okręgowy zważył, że skoro wnioskodawczyni jest uprawniona do emerytury w wieku powszechnym od 2010 roku to nie przysługuje jej prawo do przyznania nowej, kolejnej emerytury na podstawie wniosku złożonego w 2014 roku. Natomiast po przyznaniu emerytury przysługuje jej prawo do przeliczenia świadczenia stosownie do uregulowań zawartych w ustawie emerytalnej.

Sąd Okręgowy miał na uwadze fakt, że wnioskodawczyni w odwołaniach oraz piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2015 r. złożonym w toku postępowania sądowego, stała na stanowisku, że przyznana jej w 2010 roku na podstawie art. 183 cyt. ustawy tzw. emerytura mieszana, nie była wariantem najkorzystniejszym. Według odwołującej najkorzystniejszym wariantem byłoby ustalenie emerytury według starych zasad tj. w oparciu o przepis art. 53 ustawy emerytalnej, bez uwzględnienia indywidualnych składek na koncie wnioskodawczyni. W konsekwencji wnioskodawczyni, która

pozostaje nadal w ubezpieczeniu, domagała się obliczenia świadczenia przy przyjęciu obecnego stażu pracy, osiągniętych zarobków i obliczenia podstawy wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od 2005 roku do 2014 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego takie stanowisko nie zasługuje na aprobatę, gdyż nie znajduje oparcia w przepisach ustawy emerytalnej. Ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 53 dotyczy emerytur przyznanych na mocy art. 27 tj. dla ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy spełnili warunek osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego i stażu pracy.

Wnioskodawczyni osiągnęła wiek emerytalny 60 lat, legitymowała się wymaganym stażem pracy jednakże należała do kręgu osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. zatem jej emerytura została obliczona stosownie do art. 183 w tzw. systemie mieszanym. Nie przysługiwało jej prawo do obliczenia emerytury w całości na podstawie art. 53, natomiast świadczenie wyliczone zgodnie z art. 26 cyt. ustawy, jak wynika z decyzji z dnia 19.04.2010 r., było niższe (kwota 2.115,34 zł) od emerytury obliczonej na podstawie art. 183 cyt. ustawy (kwota 2.466,44zł). Tym samym wybrany został najkorzystniejszy wariant wyliczenia świadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku odwołującej, organ rentowy nie naruszył art. 21 ust.1 w związku z art. 21 ust. 2 pkt. 1 cyt. ustawy, gdyż przepisy te nie znajdują w sprawie zastosowania. T. S. nigdy nie miała ustalonego prawa do wcześniejszej emerytury a pierwszy wniosek o świadczenie emerytalne złożyła po osiągnięciu wieku powszechnego. Sąd Okręgowy przywołał pogląd Sądu Najwyższego, w świetle którego art. 21 ust. 2 cyt. ustawy ma wyłącznie zastosowanie do emerytów, którzy wcześniej mieli ustalone prawo do emerytury i którzy występują z kolejnym wnioskiem o emeryturę na podstawie innych przepisów niż te, które stanowiły podstawę przyznania emerytury wcześniejszej (wyrok z dnia 16 października 2009 r. I UK 129/09).

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują także na uwzględnienie zarzuty odwołującej dotyczące decyzji z dnia 4.08.2014 r. i 10.04.2015 r., przeliczających emeryturę w związku z kontynuowaniem zatrudnienia po przyznaniu świadczenia. W myśl art. 183 ust. 6 cyt. ustawy do przeliczenia emerytury przyznanej na podstawie tego przepisu stosuje się art. 108 ustawy. Przepis ten stanowi, że jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

Z powyższego uregulowania wynika, że w przypadku kontynuowania zatrudnienia po dniu przyznania prawa do tzw. emerytury mieszanej - jak to miało miejsce w przypadku skarżącej - ponowne ustalenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem tego okresu zatrudnienia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego, przez doliczenie zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek według zasad zmodyfikowanych treścią art. 108 ustawy

Przeliczenie emerytury przyznanej w części na podstawie art. 53 może nastąpić tylko w przypadku ponownego przedłożenia dodatkowych dokumentów dotyczących wynagrodzeń pobranych przed rokiem przyznania emerytury - na podstawie art. 111 cyt. ustawy. Przepis ten stanowi, że wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Sąd Okręgowy zważył, że brak jest także podstaw do przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Z powyższego przepisu wynika, że dla niektórych osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. przewidziana została możliwość obliczenia emerytury według wartości zgromadzonych składek, na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy.

Wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób wymienionych w art. 55 bowiem nie spełnia warunków do przyznania emerytury na podstawie art. 27, który dotyczy osób urodzonych przed 1.01.1949 r.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego

a w szczególności treści wniosku o emeryturę, wyrażające się w nieprawidłowym uznaniu, że w dniu 29 marca 2010 r. złożyła wniosek

o emeryturę, w sytuacji gdy został on częściowo i niekompletnie wypełniony

i pozostawiony pracodawcy w 2009 roku, zaś pracodawca bez wiedzy wnioskodawczyni i uzgodnienia z nią przesłał wniosek organowi rentowemu; wadliwą ocenę wniosku z 16 maja 2014 r., którego interpretacja winna skutkować przyznaniem uprawnień rentowych i przeliczeniem świadczenia; niedostateczne rozważenie, że skarżąca cały czas kontynuuje zatrudnienie;

2) naruszenie art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. przez zaniechanie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, finansów i operacji gospodarczych;

3) naruszenie art. 217 k.p.c. w zw. z art. 224 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. polegające na zamknięciu rozprawy w sytuacji gdy nie zostały przeprowadzone wszystkie dowody niezbędne do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego i oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym tj. brak opinii biegłego sądowego;

4) błąd w ustaleniach faktycznych, niezgodnych z treścią zebranego materiału dowodowego, polegający na nieuprawnionym uznaniu, że nie przysługuje wnioskodawczyni prawo do ustalenia uprawnień emerytalnych i do przeliczenia świadczenia;

5) naruszenie przepisów prawa materialnego a w szczególności art. 184 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez wadliwą interpretację i brak zastosowania.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do przeliczenia emerytury według najkorzystniejszego wariantu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazała, że pracodawca bez jej wiedzy i uzgodnienia przesłał wniosek o emeryturę do organu rentowego. Wniosek ten apelująca traktowała jako sondaż dotyczący obliczenia wysokości emerytury w najkorzystniejszym wariantcie. W ocenie skarżącej prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego winna skutkować przeliczeniem emerytury wg „starego systemu” z uwzględnieniem stażu pracy od 1.10.1973 r. do 30.09.2015 r. Według obowiązujących przepisów wnioskodawczyni jest osobą pracującą w szczególnym charakterze – nauczyciel akademicki. W jej ocenie nie istnieją przeszkody do dokonania ponownego przeliczenia emerytury.

Z tych względów skarżąca uznawała apelację za uzasadnioną.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie, wskazując, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury po ukończeniu 60 lat życia i nie ma podstaw do przyznania jej kolejnej emerytury. Wysokość świadczenia została obliczona w myśl art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a obowiązujące przepisy nie dają podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia w sposób wskazany przez skarżącą.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są zasadne. Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego, wskazanego w apelacji.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonana przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie występuje. Sąd prawidłowo i w zgodzie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym ustalił, że wniosek o emeryturę został złożony przez wnioskodawczynię w dniu 29 marca 2010 r. (akta rentowe). Wniosek jest opatrzony podpisem skarżącej i datą 24 marca 2010 r. Do wniosku dołączony jest podpisany przez skarżącą kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych. Argumentowanie, że celem wniosku był jedynie „sondaż” wysokości emerytury jest pozbawione jakichkolwiek podstaw. W odpowiedzi na wniosek organ rentowy prawomocną decyzją z dnia 19 kwietnia 2010 r. przyznał skarżącej prawo do emerytury od dnia 1 marca 2010 r. i wznowił wypłatę świadczenia od dnia 1 października 2011 r., po rozwiązaniu przez skarżącą stosunku pracy. Wnioskodawczyni kilkakrotnie składała wnioski o przeliczenie świadczenia (akta emerytalne), zatem miała świadomość, że pozwany ustalił prawo i podjął wypłatę emerytury na wniosek złożony w dniu 29 marca 2010 r. W dacie złożenia wniosku T. S. miała ukończone 60 lat życia, zatem pozwany ustalił prawo do świadczenia nabytego w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego w trybie art. 24 ust. 1 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. (wnioskodawczyni urodziła się (...)) przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a (...). W świetle art. 24 ust. 1a cyt. ustawy wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1952 r. wynosi co najmniej 60 lat.

Gdyby nie było zamiarem wnioskodawczyni złożenie wniosku o emeryturę w dniu 29 marca 2010 r. to po doręczeniu jej nieprawomocnej decyzji, ustalającej prawo do świadczenia i jego wysokość mogła wycofać swój wniosek. Zgodnie z treścią art. 116 ust. 2 cyt. ustawy wniosek o emeryturę lub rentę może być wycofany, jednakże nie później niż do dnia uprawomocnienia się decyzji. W razie wycofania wniosku postępowanie w sprawie świadczeń podlega umorzeniu.

Pozwany obliczył wysokość emerytury w trybie art. 53 i art. 26 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Następnie na mocy art. 183 ust. 2 cyt. ustawy obliczył kwotę emerytury z uwzględnieniem 70% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 30% emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Tak wyliczone świadczenie podlega następnie przeliczeniu w trybie art. 108 cyt. ustawy, do którego odsyła art. 183 ust. 6 cyt. ustawy. W świetle art. 108 ust. 1 cyt. ustawy, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2 czyli emeryturę powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury.

Słusznie Sąd Okręgowy wywiódł, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości przeliczenia emerytury w trybie art. 111 cyt. ustawy poprzez ustalenie podstawy wymiaru uwzględniającej wysokość składek na ubezpieczenie społeczne z okresu przypadającego po uzyskaniu prawa do świadczenia. Tym samym nie istnieje możliwość ustalenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem składek z okresu po 1 marca 2010 r.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 217 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Wnioskodawczyni przytaczała okoliczności i dowody, które sąd następnie poddawał ocenie. W sprawie nieniniejszej nie zachodziła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, gdyż nie istnieje możliwość przeliczenia emerytury skarżącej w sposób przez nią wskazany. Tym samym słusznie Sąd Okręgowy dowodu tego nie przeprowadził. Zamknięcie rozprawy nastąpiło po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 184 cyt. ustawy, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 20 lat dla kobiet).

Wnioskodawczyni nie ubiegała się o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, gdyż wniosek o emeryturę złożyła dopiero po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, zatem przepis powyższy nie znajduje w jej sprawie zastosowania. Dodać należy, że skorzystanie z prawa do emerytury jest wolą ubezpieczonego, który decyduje czy i w jakiej dacie złożyć wniosek o świadczenie. Skarżąca złożyła wniosek po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego i zgodnie z jej żądaniem pozwany ustalił prawo do świadczenia emerytalnego i obliczył jego wysokość zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest prawidłowy zaś apelacja wnioskodawczyni jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.